

Den femte dagen

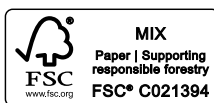
ÅSA HELLBERG

KOSTER MORDEN

Den femte dagen

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning
 Viva España (2025)
 Det sista kapitlet (2024)
 España por favor (2024)
 Aldrig ensam (2023)
 Inte utan min syster (2022)
 Nya tider på Flanagans (2021)
 Sommar med Sonja och Susanne (2020)
 Kvinnorna på Flanagans (2020)
 Välkommen till Flanagans (2019)
 Sexstrejken (ungdomsroman, 2019)
 Sonja och Rebecka (2019)
 Sonja och Maggan (2019)
 Laholmsflickan (2018)
 Ett oväntat besök (2018)
 Sonjas andra chans (2017)
 Gloria (2016)
 Toscana tur och retur (2015)
 En liten värld (2014)
 Sonjas hemlighet (2012)
 Sonjas sista vilja (2012)
 Casanovas kvinna (2009)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se, info@forum.se

Copyright © Åsa Hellberg 2025

Första tryckningen

Omslag: Matthew Burne

Omslagsfoton: Christian Åslund/Getty Images och Shutterstock

Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB

Tryckt hos ScandBook UAB, Litauen 2025

ISBN: 978-91-37-16031-3

Till Linnea

Kapitel 1

Fredag

”Kolla himlen”, vrålade Måns till kollegorna. ”Borde vi inte paddla in?” De hade passerat kajen där Kosterfärjan lägger till och paddlade längs med den långa bryggan, som så här i slutet av september såg enslig ut.

Bentes kanot låg tre meter framför hans. ”Jo, du har nog rätt”, ropade hon tillbaka. ”Följ mig. Här är krångligt att paddla in.” Med snabba, effektiva tag rodde hon ikapp de andra två. Hon pekade med paddeln. ”Runt kröken bara.”

Den kvinnan skulle kunna paddla en OS-final utan att bli trött, tänkte Måns och slängde en blick mot gattet mellan öarna. Han var egentligen inte rädd för molnen som tornade upp sig, förhoppningsvis skulle de bara passera. Så här var det i kustbandet, det var inte första gången han var på Kosteröarna. Däremot hade han fått nog av friluftsliv. Visst, havsluft och pittoreska sjöbodar var naturligtvis fantastiskt, och det här med att paddla var absolut en kul idé, men inte runt hela Sydkoster när man istället kunde ta en drink och koppla av mellan konferensens arbetspass.

Nu hade han Meja rakt framför sig och armarna fick förnyad kraft. Han gled upp bredvid och tog tag i hennes kanot för att kunna komma riktigt nära.

”Visst har vi fått nog av det här?” viskade han.

Hennes leende. Gode gud, hennes leende.

”Häng med mig”, sa han bestämt och strax därefter hade både han och Meja paddlat förbi Bente och Svein. Med bestämda tag visade han vägen in bland sjöbodarna. Bentes gälla röst som ropade ”Jag sa ju att vi skulle fortsätta”, struntade han i. Han ville till hotellet så snabbt som möjligt.

Kvickt hoppade han ur och hjälpte Meja. ”Jag tar din kanot också”, sa han. ”Gå före, du.” Han vände sig om och såg att Bente och Svein också var på väg in.

”Måns, det ligger ...”, hörde han Meja säga. Sedan skrek hon. Han skulle för alltid minnas det där skriket av fullständig panik. Först förstod han inte, men sedan ...

Han släppte kanoten och rusade fram till henne. Kroppen låg på marken, mellan stenarna. En man. Huvudet hade en onaturlig vinkel, käken såg sned ut, ett rep satt hårt runt halsen. Måns slog armarna om Meja, medan han vred sig så att hon skulle slippa se den döde.

”Men för helvete, Måns”, skrek Svein när han kom springande. ”Släpp Meja och hjälp mig kolla ifall han lever.” Han slängde sig ned på knä bredvid kroppen.

”Gör han det? Lever han?” frågade Måns utan att röra sig en millimeter. Meja snyftade högt mot hans bröstkorg.

Svein reste sig och ställde sig bredvid Bente.

”Nej, det gör han inte. Kolla ögonen.”

Det hade Måns ingen som helst lust att göra. Det räckte med det han sett. Fy fan.

Svein ringde 112, medan de andra tre flyttade sig längre bort från kroppen.

”De bad oss vänta här”, sa Svein. ”Vi får inte röra någonting. Det finns visst en polis på Nordkoster som de skulle försöka få tag på så snabbt som möjligt.”

”Vi kan väl inte stå kvar här, vi kommer att frysa ihjäl”, sa Bente.

Meja skakade i Måns famn, men om det var av chock eller kyla var svårt att säga.

”Meja?” sa han, ”fryser du? Får de tag på polisen är han nog snart här.”

Att ta sig från den mindre norra ön till den södra tog inte så lång tid. Det gick en liten färja över sundet, och de flesta bofasta hade mopeders som snabbt förde dem hit och dit på öarna. Måns räknade med att det inte skulle ta mer än tjugo minuter för polisen att anlända. Om de nu fick tag på honom, vill säga.

”Hade vi gått in i nästa vik, som jag sa, hade vi sluppit det här”, sa Bente.

”Lägg av, Bente”, sa Svein skarpt.

”Du tycker att jag är egoistisk?”

”Ja. Det var väl bra att vi hittade den stackaren?”

”Jo, men vi är fastighetsmäklare, inte sjukvårdare”, sa hon.

De fyra drog sig ännu högre upp på land, tog skydd bakom sjöboden intill, och för en sekund trodde Måns att Bente skulle släppa kommentaren från Svein. Men det kunde hon förstås inte.

”Om du inte är nöjd med mitt ledarskap, så säg det bara. De där nålsticken från dig är jag rätt trött på.”

Hon skulle inte backa och aldrig ge sig, tänkte Måns. Det var därför hon var framgångsrik och Svein inte var det.

”Bråka inte nu igen”, sa Måns. ”Jag orkar inte med er två. Vad fan, vi står vid en död kropp. Skärp er.”

Meja lösgjorde sig ur hans famn. ”Hoppas du har rätt i att den där polisen kommer fort”, sa hon. ”Vi behöver komma in i värmen. Vi har nog alla fått en chock.”

”Har ni ringt 112?” ropade en yngling som dök upp på bryggan, några meter längre bort.

”Ja, och ingen får gå närmare, så stanna där”, sa Svein. ”Det kommer en polis snart. Någon som tydligt bor på ön.”

”Det är Vega Varg”, sa den unge mannen. ”Hon bor på Nordkoster.” Han började fippla med sin telefon samtidigt som han stirrade på den döda kroppen.

”Är ni norrbaggar, eller?” ropade han.

”Ja”, ropade Svein tillbaka.

Måns och hans tre arbetskamrater befann sig på de välkända öarna utanför Strömstad för att de behövde komma bort från Oslo. Från kontoret tog det bara en och en halv timma med bil till staden och efter ytterligare en timma med Kosterfärjan var man i skärgården. Öarna var oerhört populära, men nu i september var den typiska gästen sådana som de, konferensgäster på hotellet i Ekenäs på Sydkoster. De var inte de enda paddlarna den här dagen, men de enda som gått in i den här lilla viken.

Än så länge hade de haft lugna samtal i konferensrummet. Bente och Svein rök ihop allt oftare på kontoret och Måns och Meja blev motvilligt indragna. Här skulle de jobba på att bli en tajt grupp som ställde upp för varandra. Måns förstod Bentes irritation för hon fick alldeles för ofta ta hand om den företagsmarknad som Svein inte lyckades med. Att anklaga henne för att vara egoistisk var en förenkling som Måns inte gillade. Han skulle snarare kalla henne effektiv. Rationell. En doer och perfektionist som låg på gränsen till att bränna ut sig. Det var självklart att Bente erbjudits jobbet som chef på mäklarfirman, trots att Svein varit där betydligt längre. Svein var lat och gjorde allt i sista sekunden, och om något gick fel tog han aldrig ansvar för det.

Regnet kom först i små droppar, och Måns tittade upp. En enda blick mot himlen räckte. Det handlade om minuter innan ovädret skulle vara över dem.

”Du har rätt, Meja”, sa han. ”Vi måste in så fort som möjligt.”

Svein verkade inte kunna släppa blicken på mannen på stranden. ”Stackars sate, han måste väl ha mördats?”

”Usch, säg inte så”, sa Meja. Hon stod fortfarande bortvänd, och det gjorde hon rätt i. Synen var hemsk. Den där hakan som låg snett skulle Måns drömma mardrömmar om framöver.

Det var ju inte riktigt det här de hade sett framför sig på konferensen. Måns gillade jobbet och var framgångsrik på privatmarknaden i centrala Oslo. Han satt säkert i sin stol. Det hade han fått veta många gånger, senast av Bente när hon lovordade hans arbete igår eftermiddag. Han gillade berömen men det var inte därför han ville åka på konferens. Det var för att han ville umgås med Meja. Långt bort från hennes make.

På bryggan samlades allt fler. Ynglingen hade förstås meddelat ön att här låg en död man. De stirrade på hans lilla grupp som om den hade något med dödsfallet att göra.

Bente ruskade lätt på sig. ”Om bara den där polisen kunde skynda sig. Det är inte bara du som fryser, Meja.”

Kapitel 2

”Jag heter Vega Varg, är polischef och sextiotvå år gammal. Jag har tre barn, två vuxna pojkar som också är poliser och en nästan vuxen flicka som arbetar på turistbyrån.”

”Får man vara polis om man är så gammal som du?”

Sextio par barnögon stirrade på henne. De var föga imponerade. Det var inte så här ungarna föreställde sig att poliser såg ut. Ändå tog hon frivilligt på sig uppgiften att resa runt till skolorna och presentera myndigheten. Oftast fick hon inte godkänt förrän de såg polisbilen och fick sätta sig i den.

”Ja, det får man”, sa Vega, som visste att om någon av sönerna stått framför eleverna hade förtroendet kommit direkt. Men det kändes viktigt att visa att även en äldre fyrkantig och ovig kvinna kunde arbeta som polis. Fördomarna var fortfarande alltför många.

”Jag känner en som blev skjuten”, sa en elev. Ögonen lys-te av upphetsning över att få delge något så spännande. ”I Stockholm. Min mamma kände i alla fall honom.”

”Det låter hemskt”, sa Vega.

En flicka viftade med handen. ”Och jag känner en som sitter i fängelse. Fast hon knarkade.”

Där kom det. Varje dag var det något som påminde Vega

om den dåliga kontakten hon numera hade med sin dotter och det räckte att hon hörde ordet *knark* så vreds hjärtat om av oro för Moa. När dottern, som nu, inte hörde av sig alls var det värsta. Inte för att hon trodde att Moa knarkade, men helt säker kunde hon ju inte vara. Hennes jobb hade lärt henne mycket om människor och hur bra de var på att dölja sanningar, särskilt dem som de kunde ställas till svars för. Å andra sidan gjorde förstås arbetet också att hon var extra vaksam, hon var livrädd för att hennes dotter skulle hamna i fel sällskap. Moa hade alltid samlat på dem som behövde henne på ett eller annat sätt. Från vännen som inte fick ro att läsa läxor hemma till gubben Albin som satt full och ledsen på torget, och som Moa köpt korv till med sin veckopeng. Dottern var ett lätt byte för den som ville utnyttja henne.

Vega tackade nej till att luncha med eleverna, hon skulle äta med sönerna Hugo och Linus på Laholmen innan hon åkte ut till stugan på Koster. Moa hade hon inte fått tag på och trodde inte att dottern skulle ringa tillbaka heller, så hon messade och sa att hon var varmt välkommen att äta med dem, eller att komma till Koster under Vegas lediga helg i stugan.

Hon var först på plats och tog ett bord med utsikt över inloppet till Strömstad. De hade bestämt att äta tidigt, halv tolv, för hon ville komma ut till ön antingen med ettfärjan eller med sin egen båt, men hon ville ju också ha tid att förhöra sig om hur det var med sönerna. Att få till en lunch med båda samtidigt var inte lätt. Eftersom de var bröder fick de inte jobba i samma turlag, och det var sällan hennes pojkar var lediga samtidigt, men någon gång då och då fungerade det.

Där kom de, långa och ståtliga som sin far. Hon vinkade.

”Jag bjöd in er lillasyster också men fick som vanligt inte tag på henne. Eftersom hon hyr din gamla etta, kanske du

har bättre koll”, sa hon till Hugo när de plockat till sig från buffén och återvänt till bordet. Hon skämdes lite över att behöva fråga sönerna, det var egentligen det sista hon ville.

”Näe”, sa han. ”Men hon är nitton, hon behöver väl fri-göra sig från dig”, sa han. ”Det gjorde väl jag också?”

”Du gjorde ju inte det. Inte du heller, Linus. Ni gled ige-nom era tonår utan att vara avståndstagande en enda gång. Det här är nytt för mig.”

Vega stoppade in en bit stekt potatis i munnen, vid det här laget var hon vrålhungrig. Ikväll på Koster skulle hon värma en pizza i mikron, knäcka en öl och lägga benen högt i soffan framför tv:n. En långhelg hon hade längtat efter. Tyvärr skul-le nog vädret vara uselt, men det fick gå.

Hon granskade sina söner som satt tvärsöver bordet. De var oerhört lika varandra. Sedda bakifrån tog hon emellanåt fel. Båda var högre, kortsnaggade och vältränade, och de var fortfarande bästa vänner. De sågs och spelade paddel, tog löprundor, men om de pratade om djupare saker visste inte Vega. Det var väl ingen i familjen, utom möjligtvis hennes syster Malin, som var vidare intresserad av att gräva i det inre. Sönerna hade tidigt fått lära sig att gå vidare, och Vega var nog likadan. Att prata om känslor var inte någon av dem speciellt bra på.

Hugo och hans fru Daria var just hemkomna från en semester med hennes föräldrar i Italien. Hans hy var fortfarande solbränd. Det hade han också efter sin pappa. Vega hade vis-serligen ett väderbitet ansikte, men på kroppen blev hon mest rosa när hon solade. Så hon undvek det helt och hållet. Såvitt hon visste hade Hugo och Daria det väldigt bra tillsammans. De var öppna med att de längtade efter barn. Han skulle bli en sådan fin pappa. Och Daria en lika bra mamma. Vega var väldigt förtjust i sin svärdotter och även hennes föräldrar, som

också bodde i Strömstad. Och tur var väl det, för frågan var väl om Vega skulle ha tid att ta hand om några barnbarn. På sommaren kanske. På Koster. Efter att hon hade gått i pension.

Linus var fortsatt singel, levde livet och var bara allmänt en glad kille. Han tyckte om polisbilen, att jobba tajt med en kollega, och till skillnad från sin bror siktade han möjligtvis mot att bli gruppchef men ville absolut fortsätta arbeta i uniform.

Vega var aldrig orolig för sönerna. Det var dottern som var hennes akilleshäl. Hon hade alltid en känsla av att hon inte gjorde tillräckligt.

När de ätit upp och var på väg att skiljas åt, sa Linus: "Du är mer klemig med Moa än du var med oss."

"Vadå, klemig?" sa Vega. "Hon är en virvelvind, till skillnad mot er två som stod kvar där man ställde ned er. Och nu kan jag inte längre hålla koll på att hon inte råkar illa ut."

"Hur länge ska du hålla på med det, då?" sa Hugo. "Tills hon är tjufogem?"

"Jag vet inte om det räcker", sa Vega.

"Hugo har rätt, morsan. Släpp taget. Då kommer hon tillbaka", sa Linus.

"Tror du?"

Han flinade. "Jag läste det någonstans, du vet upplagt av en sådan där smart människa som dyker upp i flödet."

"Det är uppenbart att jag saknar 'flöden' som kommer med klokheter", sa Vega och såg ömt på sin yngste. "Men tack för det, hjärtat. Jag ska släppa taget. Du har förstås rätt. Bara en fråga till", sa hon. "Kommer ni som vanligt ut till vår hösthelg?"

"Ja, det är klart, det är ju tradition. Usel mat, löjliga spel och trädgårdsarbete."

"Tack", sa Vega.

När hon tog hissen från restaurangen ned till gatuplanet var hon tacksam och glad över den fina relationen med Linus och Hugo, den tog hon verkligen inte för givet.

Färjan lämnade just kajen, tiden hade rusat iväg, men då fick hon ta sin egen båt ut istället. Det var okej, då fick hon möjlighet att tänka utan att störas av andra passagerare. Hon stannade till på väg mot hamnen. Skulle hon handla här eller ta moppen till Sydkoster? Jag handlar på Koster, bestämde hon. På Ica i Strömstad måste hon stå i kö med en massa norrmän, och det skulle sinka henne. Hon ville iväg.

Medan hon långsamt puttrade ut från båtplatsen gick som alltid pulsen ned. Tankarna var tillbaka hos dottern men kändes lättare att hantera nu. Det var svårt att förklara hur det repetitiva dunkandet från motorn dirigerade hennes andning. Snipan hade varit pappas, den ingick i huset när hon köpte det av honom. Visst, hon borde kanske skaffa sig en mer modern båt, men det var inget fel på den här, hon servade den varje vinter och det var ju inte så att hon använde den för att sova i. Hon behövde den enbart som transportmedel.

Ibland undrade hon vilka råd pappa skulle ha gett när det gällde Moa. Han hade själv haft svårt att släppa taget som förälder och fram till den dag han dog hade han varit hennes och Malins stöttepelare. ”Sina barn vill man ju skydda till varje pris”, brukade han säga.

Pojkarna hade varit så mycket enklare. Hugo tog visserligen ett för stort ansvar för Linus, men vilken storebror gjorde inte det? De hade alltid varit oerhört tajta och inte alls haft behov av styrning från sin mamma, så som Moa hade. När hon fick möjlighet att ta över sin brorsas etta var hon förstås salig. Men Vega hade svårt att glädjas, hon tyckte att det var för tidigt. Sönerna hade fel. Hon hade inga problem med att släppa kontrollen, det var känslan av att *tappa* den som var hemsk.

Hon drog upp dragkedjan på jackan och gasade. Mer än tio knop kom hon inte upp i, men det räckte för att det skulle kännas kallare. Ovädret skulle komma först ikväll, men vinden hade definitivt redan vänt.

Dottern hade varit överlycklig när hon flyttade, till och med kramat Vega, som hjälpte till med väskorna över tröskeln till den möblerade ettan. Ett nytt halsband glänste i halsgropen. *Moa* stod det i snirklig stil.

”Fint”, hade Vega sagt, och passat sig noga för att fråga om det. Minsta lilla kunde få dottern att bli tvär.

Nio dagar senare hade Vega enbart fått svar på *ett* av sina många sms. Och då hade hon använt den taktik som alltid funkade. Det som andra förmodligen skulle kalla manipulation, men som Vega försvarade med att hennes dotter ju måste äta.

Behöver du pengar?

Punkterna började genast hoppa.

A tack.

Vega drog en lättnadens suck.

Hur mycket?

Svaret kom per omgående.

500?

Okej, swishar.

Två timmar senare:

Tack, du är grym. Tack.

”Hon blir en vanlig människa när tonåren är över”, brukade Vegas lillasyster Malin säga. Hon hoppades verkligen att det var rätt. *Moa* var nitton, hade just gått ut gymnasiet, så några månader till av det här, alltså.

Det var inte långt kvar till ön nu, och det var skönt för hon hade ont i huvudet. Det var så hon visste när lågtryck var på gång, och någonstans söder om Kosteröarna kom den lätta

huvudvärken som hon så väl kände igen. Det var en lätt sjögång, men det brydde hon sig sällan om. Snipan plöjde genom vågorna tryggt och säkert.

Vant styrde hon in på sin plats vid bryggan, och under tiden som hon slängde ut fendrarna funderade hon på om hon hade Alvedon i stugan? Det måste hon väl ha ändå? Annars fick hon hoppas på att Ica hade det.

Trossen var hal som en ål i händerna, men snart var den fäst i aktern. Ett dubbelt halvslag senare låg båten där den skulle.

Hon slängde en blick mot husen strax ovanför. Sivs trondade högt över de andra, tack vare tornet. Strax bakom låg Vegas hus, det som gått i släkten i generationer. Pappa bröt fiskartraditionen med att bli polis och nu var familjen Varg en av de mest kända i Strömstad tack vare det.

Medan hon traskade på grusvägen från hamnen upp mot sitt paradiset mötte hon inte en enda person. Flera av de fina små husen stod tomma och mörka så här års. Restaurangerna hade stängt, det fanns inga butiker, allt var igenbommat. Öborna visste att service enbart gavs till tillfälliga besökare. Tyckte man inte om det eller kunde uthärda att här var det långt till precis allt, skulle man nog hålla sig till stan. På ön var det då och då nästan kusligt, ofta blåsig och iskallt. Om strömmen gick blev känslan lätt klaustrofobisk. Men trots att Vega inte bodde här året runt räknade hon sig till en av de hundra öborna som älskade att bo så här mörkt och ensamt på Nordkoster. Hon tillbringade varje ledig stund på ön.

”Västlig vind, vridande mot nord, ökande till kuling, tilltagande under eftermiddagen. I natt storm i byarna.”

Vega vred ned ljudet på transistorradiot och bröt av en vissnen knopp på pelargonen som aldrig ville sluta blomma

trots att det var slutet av september. Hon behövde åka över till Sydkoster och handla innan ovädret drog igång. Var det regndroppar hon såg där ute redan? Kanske lika bra att ta tag i det direkt, innan det blåste upp på riktigt. Hon öppnade frysen, gjorde ett par anteckningar om det som behövdes och fyllde sedan vattenkokaren. En kopp snabbkaffe skulle hon hinna få i sig.

Hon föreställde sig att det var så här det skulle bli om ett par år, när hon gick i pension. Vädret skulle styra hennes liv, istället för inbrottstjuvar och borttappade norska ungar, vars föräldrar köade på systembolaget och hade mer fokus på rödvin och billig öl än sina barn. Vissa dagar längtade hon till den tiden. När för mycket handlade om cykelstölder kände hon sig rätt klar med polisarbetet, och hon visste att i samma ögonblick som hon lämnade in polisbrickan skulle hon flytta till Nordkoster på heltid. Samtidigt kände hon sig inte ett dugg klar med jobbet när ett krävande fall hamnade på hennes bord. Då ville hon fortsätta i all evighet. Att låsa in en pedofil, rädda en kvinna från en misshandlande make eller spränga en liga som ägnade sig åt brott mot äldre var tillfredsställande bortom ord. Och egentligen borde hon väl vara tacksam för att det inte hände oftare än det gjorde. Strömstad var en sömnig stad, och tur var väl det.

I trettiofem år hade hon arbetat på polisstationen. Vid några få tillfällen hade hon varit utlånad till andra distrikt, men i stort sett var hon sin hemstad trogen. Precis som hennes söner. De hade till och med gjort aspiranten här hemma. Båda arbetade ute i olika lag, men hon visste förstås att Hugo ville in som utredare. Han skulle prompt stanna i Strömstad där han hade sin familj, och det var Vega bara tacksam för. Hennes egen pappa hade i flera år varit hennes överordnade, och det hade fungerat utmärkt, men polisen var inte organi-

serad på samma sätt nu som då, alltså fick Hugo vackert vänta på sin tur.

Med kaffekoppen i handen gick hon runt i vardagsrummet och andades ut stressen. Hon rättade till en kudde, flyttade en ljusstake medan hon sippade på den heta drycken. Stormbyar lät illavarslande, tänkte hon och försökte komma på om hon hade saker i trädgården som hon borde säkra innan det blåste upp? Men hon hade nog ställt in allt i vedboden senast hon var här. Det var precis efter Moas flytt, och Vega hade plockat ned äpplen som hon kokat mos på, för att slippa tänka på hur tomt det blivit i lägenheten i stan. Frysen var full av alla burkar från det koket, men ett par pizzor skulle hon definitivt kunna trycka in.

Hon hällde resten av kaffet i diskhon, öppnade fönstret ovanför och föste ut ett par döda flugor. Det var dags att måla om fodret på samtliga fönster, men det fick bli nästa sommar, tänkte hon medan hon såg ut över sin trädgård. Hon hörde bruset från havet och kände doften av salt och tång. I grannhuset såg hon siluetten av Siv uppe i tornet. Allt är som det brukar vara, tänkte hon nöjt och huttrade till innan hon stängde fönstret och gick till hallen för att kolla vädret.

Graniten utanför var alldeles prickig från regndropparna som letat sig in under entrétaket. Hon tittade upp. Himlen hade mörknat rejält på den lilla stunden hon varit här. Hon skulle behöva både sydväst och regnrock. Och gummistövlar. Hellre för många regnplagg än för få, och här fanns att ta av. Hallen var fylld. Ingenting var nytt. Det som hängde här hade använts i generationer. Stövlarna stod i rad från storlek 23 upp till 46 som pappa haft.

Hon tryckte ned sydvästen över det kortklippta alltjämt bruna och tjocka håret och skulle precis lämna huset när

telefonen ringde på köksbänken. Hon stannade upp, räknade till tre signaler, sedan klev hon ut genom dörren och stängde noga efter sig. Att låsa brydde hon sig inte om. Det hade hänt att hon hade låtit den stå vidöppen för att vädra och fått in både katter och möss, men människor skulle aldrig få för sig att kliva över tröskeln om hon inte var hemma.

Det var jobbet som ringde. Det var alltid jobbet. Och nu var hon faktiskt ledig. Ibland ringde man henne automatiskt. Det blev väl så när man hade jobbat lika länge som hon. Polisens pålitliga inventarie. Familjen messade. Ingen mer än Leopold, hennes närmaste vän som bodde i Oslo, ringde för att småprata. Alla visste att det var hennes absolut sämsta gren. Hennes bästa var att ses på middagar, att samla allihop runt matbordet. Hon älskade att ha barnen, deras respektive och syrran på middag. Inte för att hon kunde laga mat, för det var hon rätt usel på, utan för att höra deras röster och med egna ögon se att de mådde bra.

Någon annan kanske hade känt sig ensam utan en partner, men det gjorde inte Vega. Hon bodde visserligen ensam numera när barnen var utflyttade, men hon hade Leopold, syrran och kollegor som stod henne nära. Ensam var hon absolut inte.

Hon borde bjuda in Leopold till Koster, det var alltför länge sedan de sågs. Som brottsutredare vid Oslopolisen hade han fullt upp, och visst hördes de ofta av, men det var något med att ses och dela en flaska vin som gjorde att man kopplade av på ett annat sätt. Samtalsämnen saknades inte. Deras långa gemensamma historia, de fall de jobbat med och svårigheterna de mött tillsammans var en gedigen grund att stå på. Fast ingen av dem hade lust att älta det förflutna, inte längre. De hade båda nått den ålder då det var hög tid att göra det bästa av nuet och framtiden.